

Den Gode Søn

af

Luise A. Eriksen

Urets alarm vækkede ham. Med vanens rutine langede han ud efter det med endnu lukkede øjne, men ramte i stedet en fotoramme, der væltede med et lille smæld mod sengebordet. Famlende fandt han endelig knappen og slog alarmen fra.

Han strakte sig mageligt. Kroppen føltes udhvilet og klar til en ny dag. Sådan var det altid, når man vågnede efter en særlig dejlig og tilfredsstillende aften.

Ved siden af lå hun med lukkede øjne og hænderne hvilende på puden foran ansigtet. Der var noget sødt næsten dukkeagtigt over hende, som mest af alt skyldtes den lyse hud og de små smilehuller. Han fik lyst til at røre ved hende blot på grund af de smilehuller. De tilførte hende den ungdommelighed, som andre kvinder forsøgte at finde ved at affarve håret. Nej, der var intet som naturlig skønhed.

Han forærede sig selv nogle minutter, hvor han blot lå og nød synet af hendes ansigt og kroppens kurver. Det lyse og smukt rundede ben, der stak uden for dynen. Det slanke håndled, dekoreret af et smalt arm-

bånd i sølv med tre vedhæng: De klassiske symboler for tro, håb og kærlighed, som passede så godt til hende. Så tvang han sig selv til at stå op og tage et hurtigt, dampende bad.

Hans mor så på ham med et løftet øjenbryn, mens hun energisk rettede på skjortekraven.

"Det er vigtigt, at vi tager os ud fra vores bedste side i dag, lille Kim. Ikke noget med at sætte albuerne på bordet, og husk nu at bruge din serviet."

"Ja, mor."

Hun smilede, kortvarigt.

"I dag er en oplagt mulighed for dig at vise, at du kan være en god dreng!"

"Ja, mor."

Dørklokken kimede. Hun strøg begge hænder gennem sit gyldne hår og sendte ham et sidste, bedømmende blik, inden hun skyndte sig ud i gangen for at tage imod gæsten.

Han kiggede i spejlet. Det vandkæmmede hår var allerede begyndt at falde ned foran øjnene. Irriteret og med en snert af nervøsitet strøg han det tilbage og stillede sig så afventende. Først da hans mor kaldte, gik han gennem gangen og ind i stuen.

En slank, mørkhåret mand sad i den blomstrede sofa med armen omkring hans mor. Hun smilede.

"Kom og hils på Flemming, lille Kim."

Mens han rumsterede rundt i køkkenet og fandt frem til kaffe, kunne han ikke lade være med at fundere over symbolerne i hendes armbånd. Hvorfor var det lige tro,

håb og kærlighed? Hvad betød de som symboler og hvorfor lige den sammensætning?

Det var ikke svært for ham at genkalde sig et indre billede af de kvinder, han havde elsket. Virkelig elsket. De kunne endnu tælles på én hånd. Fælles for dem alle var til gengæld også, at han fysisk kun havde været sammen med dem i kort tid, al for kort tid – til gengæld havde de en plads i hans hjerte for evigt.

Der havde selvfølgelig også været andre kvinder i hans liv, nogen havde endda været der længe, men han havde ikke elsket nogen af dem. I hvert fald ikke på den måde, hvor det følte, som om hjertet svulmede op ved synet af dem. Ikke ligesom han elskede hende ovenpå.

Han åbnede køleskabet og fandt en pakke med skiveskåret ost og et glas med jordbærmarmelade. Rundstykker havde passet bedre til hans glade søndagshumør, men han lod sig nøje med franskbrødet.

Omhyggeligt skar han to skiver til sig selv og en til hende. Duften af nybrygget kaffe fyldte køkkenet og vækkede sanserne.

Den kvinde, han havde holdt ud i længst tid, havde været Marie. En sød pige. Fyldig og varm. Men også nysgerrig og til tider humørsyg, så det til sidst havde drevet ham til vanvid.

Han var en person, der værnedes om sine hemmeligheder, en person som nød at have noget, der var hans eget. Marie havde gravet og stikket og prikket, indtil det til sidst blev umuligt for ham at leve sammen med hende længere.

Mon han kun kunne holde kærligheden ren, når forholdet var kort? Ville han også elske hende, der lå så smukt i sengen ovenpå med sine smilehuller og lyse

hud, hvis han boede sammen med hende i et år? Eller ville han ende med at afsky hende lige så meget som Marie?

Han skruede eftertænksomt låget på marmeladeglasset og satte pålægget tilbage i køleskabet, inden han dækkede bord og hældte kaffe på kanden.

Da han gik ovenpå, havde han fortrængt de ubehagelige tanker.

Han sad på sin seng med hænderne knyttet i skødet. Lydene fra soveværelset trængte tydeligt igennem væggen, ikke det mindste støn eller knirken fra sengen gik ham forbi.

Hun lå, hvor han havde efterladt hende. Ikke engang da han lagde hånden på hende og kyssede hendes kind, vågnede hun. Til sidst ruskede han let i hende. Hun åbnede overrasket øjnene som en person, der pludselig blev tvunget ud af en langvarig drøm.

”Det er bare mig,” mumlede han og tog hendes morgenkåbe frem fra skabet. ”Jeg har lavet morgenmad.”

”Elsker du ham?”

”Hvem?” spurgte hun og så på ham fra spejlet med et drømmende smil, mens hun klipsede øreringene på.

Han rørte uroligt på sig, som han sad der på sengen og studerede hende.

”Flemming.”

Hun lo kort.

”Hvad ved du dog om kærlighed, lille Kim. Kom og red mit hår.”